

[Holstein.]

ner begge er, som de Tilhængere af internationale Retsafgørelser de er, loyalt i alle Maader vil bøje sig for Haager-Dommen og for de politiske Følger af Haager-Dommen, ikke des mindre paa offentligt Møde den 9. April i Bergen, hvor han kommenterede Haager-Dommen og Norges Stilling efter Haager-Dommen, har erklæret, at faktisk og praktisk er Stillingen for Norge og Nordmændene paa Østgrønland uforandret som hidtil; endvidere og ikke mindst, fordi der fra norsk Side er kommet en Afsløring af de Forligsforhandlinger, som har været i Gang mellem den højtærede Regering og den norske, efter at Haager-Proceduren var begyndt, og fordi den højtærede Statsminister har givet disse Forligsforhandlinger og Regeringens Motiver til dem en i mine Øjne ganske opsigtsvækkende og uholdbar Begrundelse; og sidst endelig, fordi det har vist sig — det staaer offentlig i danske Hovedstadsblade i Dag til Morgen, og jeg har udførlige, yderligere Oplysninger derom —, at danske Under-saatters berettigede, fuldt ud legitime Interesser paa Østgrønland vedblivende tilside-sættes, ikke alene ganske i Strid med Stillingen, som den retlig og politisk er efter Haager-Dommen, men ogsaa saaledes, som den var og maatte forudsættes at være ogsaa for Norges Vedkommende forinden Haager-Dommen.

Det er ikke mange Uger siden, at Sønderjylland var i alle Danskes Tanker og Sind og blev omtalt overensstemmende og med stor og ret bekymret Opmærksomhed i hele den danske Presse uden Hensyn til Partifarver. Det synes, som om man nu — det gaar jo hurtigt med Stemningsbølger i det danske Folk og den danske Presse — er ved at slaa ud baade af Tanker og Sind, hvad der for faa Uger siden, som sagt, beskæftigede alles Sind i dette Land. Og dog er der samme Grund vedblivende til at have sin Opmærksomhed henvendt fra alle Sider i vort Land paa de Forhold i Sønderjylland, som for faa Uger siden med Rette satte Landet saa stærkt i Bevægelse.

Til de fortvivlende Forhold, der tynger baade Borger, Bonde og Arbejder i Sønderjylland til Jorden i Sorg og Bekymring for Morgendagen, i Frygt og Uro for deres Hjemms Eksistens og for det daglige Ud-komme, følger sig nu ogsaa Byrden af de nationalpolitiske Farer, som den tyske Nazistbevægelse har rejst indenfor som udenfor vor danske Grænse.

Den Grænsebefolkning, som for 13 Aar siden glad og tillidsfuld under Løsenet

„Sønderjyder, nu er Dagen der, vi vil hjem“, vendte tilbage til Danmark fra Ud-lændighedens Ørkenvandring, skal nu have den bitre og nedslaaende Oplevelse, ikke blot at den enkelte stadig maa spørge, om Dagen ikke er inde, da han nødes til at for-lade sit eget Hjem, men ogsaa om Dagen ikke nærmer sig, da det fællesnationale Hjem er truet og staaer for Fald. Baade skriftligt og mundtligt har jeg gentagende faaet stillet det Spørgsmaal fra kendte Sønderjyder: Hvor længe mon vi faar Lov til at leve under Danmark?

Ingen Dansk, der har forstaaet, hvor-ledes de virkelige Vilkaar er i Sønderjylland, kunde uden dyb Vemod blandet i Glæden læse Sønderjydernes Tilsagn paa Aabenraa-mødet den 12. April: Vi vil ikke skilles uden paa ny at aflægge dette Vidnesbyrd: Vi gav i 1920 Danmark vort glæde, jublende Ja; blev vi spurgt i Dag, vilde det trods Tilder-nes Tryk lyde lige saa kraftigt, lige saa fuldt-tonende. Vort Folk og Fædreland tilraaber vi i Dag: Stol trygt paa, at der ved Nor-dens Sydgrænse staaer en Grænsevagt, som ikke segner og giver sin Post til Pris.

Dette siger H. P. Hanssen som Ordfører for det nationale Grænseværn, som økono-misk er segnefærdigt under Tidernes knu-gende Tryk, og hvis udsatte Vagtpost er til Pris den største Del af Aaret, for hvem der har Lyst til at løbe den over Ende.

Længe, alt for længe, har de ansvarlige Myndigheder her i Landet savnet Blik og Forstaaelse for, at en Grænsebefolkning, som nationalt og kulturelt skal være et virk-somt Bolværk for den danske Nation og for det fælles Fædreland, ikke kan, selv om Villien er nok saa god, Statstroskaben mod Danmark lige saa urokket som for 13 Aar siden, løse sit ansvarsfulde. Hverv tilfredsstillende, hverken for sig selv eller for Landsmænd i det gamle Land, uden at have det nødtørftigste økonomiske Rygstød, uden at have en økonomisk Eksistens, som giver den Livsmod og sætter den i Stand til at samle Kræfterne om nationale og kulturelle Samfundsopgaver.

For halvandet Aar siden interPELLerede jeg den højtærede Statsminister om, hvilke Forholdsregler den højtærede Regering ag-tede at træffe for at forebygge, at den søn-derjydske Landbostand, vor bedste og stær-keste nationale Grænsevagt, uden egen Skyld i stort Antal maa forlade Hjem og Bedrift. Jeg fik det Svar, at Forholdene i Sønderjylland var Genstand for Regerin-gens stadige og omhyggelige Opmærksom-hed. Et halvt Aar efter spurgte jeg paa ny